

La lliçó de Campalans

1. • Carod perd l'ocasió d'oferir a Espanya una imatge suggestiva de l'independentisme

- **Carod va ser el protagonista en la seva polèmica aparició a TVE**

LUIS MAURI

Abans de la seva mort prematura el 1933, ofegat en una platja de Torredembarra, l'enginyer i polític **Rafael Campalans**, figura de referència del socialisme català contemporani, va deixar escrita aquesta sentència: "Política vol dir pedagogia". Avui, potser hauria afegit a l'axioma: "I comunicació".

Si **Campalans** --l'amfitrió, per cert, del curiós sopar que un grup de científics van oferir a **Albert Einstein** a Barcelona el 27 de febrer de 1923--; si **Campalans** no s'equivocava a l'assimilar política i pedagogia, **Josep-Lluís Carod-Rovira** no va brillar com a polític dimarts a la nit en el programa de TVE *Tengo una pregunta para usted*.

Permanentment tens, irritat i fins i tot crispat en ocasions, sempre a la defensiva, amb els braços plegats a manera de cuirassa i expressió severa, el líder d'Esquerra Republicana i vicepresident del Govern de la Generalitat va malbaratar a TVE una molt valuosa oportunitat d'oferir a l'opinió pública espanyola, en horari de màxima audiència, una imatge serena, afable, suggestiva fins i tot, de l'independentisme català. Perquè si bé política vol dir pedagogia, cordialitat no significa de cap manera claudicació ni falta de fermesa o de convicció.

No es tracta d'un problema de fons, sinó estrictament de forma. ¿Què va poder moure un polític professional a tirar per la borda una oportunitat tan gran? ¿Què li va fer llançar la pedagogia a la lona del plató? ¿Per què es va deixar arrossegar a la primera de canvi al terreny infecund de l'agressivitat verbal, al cos a cos amb els seus interpellants, per més hostils que fossin --que ho eren, i amb ganes-- alguns d'ells?

Presentat per la dreta espanyola com la quinta essència de l'abjecció, l'encarnació mateixa del Mal, el líder d'ERC, a qui al PP tant li agrada atonyinar per atacar **José Luis Rodríguez Zapatero**, ha acusat profundament el rebuig visceral que desperta al seu pas pels carrers de Madrid i d'altres llocs d'Espanya. Cert és que el dirigent independentista ha contribuït decisivament a aquesta animadversió amb algunes de les seves actuacions: l'entrevista amb la cúpula d'ETA a Perpinyà; les amenaces a la candidatura olímpica de Madrid, que van donar peu al boicot al cava català...

Aquest rebuig irat no només l'ha afectat políticament; també l'ha ferit personalment, psicològicament, segons admeten alguns dels seus col·laboradors. Mogut per la necessitat peremptòria de rehabilitar la seva figura política --i també de recuperar dosis d'autoestima--, des del seu reingrés al Govern català, fa gairebé un any, **Carod** ha fet un notori esforç per renéixer de les seves pròpies cendres. L'*au fènix* ha restringit i moderat l'expressió verbal, ha extremat la prudència factual i ha vetllat amb eficiència per l'estabilitat del Govern de **José Montilla**, a qui no li ha escatimat mostres de lleialtat.

La ferida psicològica, doncs, podria ser una explicació al que va passar dimarts a la nit. Però no l'única possible.

Renascut de la foguera, el nou **Carod** té ara un problema urgent dins de les seves pròpies files. **Joan Puigcercós**, secretari general d'ERC i home fort de l'aparell independentista, aspira a desplaçar-lo com a candidat a la Generalitat. **Carod** està sol en la direcció d'Esquerra, però ha recollit el guant. Confia que la condició assembleària d'ERC (un militant, un vot) li permeti trencar el setge de l'aparell directiu en el congrés de l'any 2008.

I aquí apareix una altra possible explicació. Que **Carod** anés a TVE amb l'objectiu prioritari no d'explicar-se a Espanya, sinó de consolidar la seva posició en la pugna interna del partit, especialment en vigílies de la conferència republicana de dissabte vinent.

Però aquesta hipòtesi modesta no canvia les coses: l'oportunitat de fer política, és a dir, pedagogia, ha estat malbaratada.